

NEJČASTĚJŠÍ OMYLY A MÝTY

Duševní onemocnění je běžné. Podle Světové zdravotnické organizace má jeden ze čtyř lidí osobní zkušenost s duševním onemocněním. Týká se lidí všech věkových, vzdělanostních a příjmových skupin i různých kultur.

Duševní onemocnění je způsobeno osobní slabostí.

Duševní onemocnění není charakterová vada. Je způsobené genetickými, biologickými a sociálními faktory i faktory spojenými se životním prostředím. Vyhledání a přijetí pomoci je znakem osobní síly.

Duševní onemocnění má pouze několik málo lidí.

Se správnou pomocí se většina lidí uzdraví a vede kvalitní, produktivní a uspokojivý život. Pokud mají lidé správnou péči, dokáží chodit do školy nebo práce, založit rodinu i vychovat děti.

Zdravotní stav lidí s duševním onemocněním se nikdy nezlepší.

Lidé s duševním onemocněním se z něj „mohou dostat sami“.

Duševní onemocnění není způsobené osobní slabostí a nelze jej „vyléčit“ pomocí osobní síly. Pomoc rodiny, podpora okolí a lékařská péče jsou k uzdravení ale nezbytné.

Lidé s duševním onemocněním nemají větší sklony k násilí než zbytek populace. Je častější, že lidé s duševním onemocněním ublíží sami sobě nebo jim ublíží ostatní lidé.

Lidé s duševním onemocněním mají sklony k násilí.

Lidé s duševním onemocněním by měli být zavřeni v léčebně.

S vhodnou léčbou a podporou, mohou lidé s duševním onemocněním úspěšně žít tam, kde jsou zvyklí. Většina lidí s duševním onemocněním je zcela samostatná.

Lidé s duševním onemocněním chtějí pracovat, ale je těžké pro ně najít práci, protože je zaměstnavatelé vnímají jako problematické a neupraví jim pracovní podmínky vzhledem k jejich potřebám.

Lidé s duševním onemocněním nechtějí pracovat.